

Северноатлантски одбрамбени савез – како је пуно име НАТО пакта је војнополитички савез који је последњих деценија двадесетог и почетком овог века показао све своје потенцијале да се развије у агресивно-освајачки пакт, са намером да неоколонијалним односима да потврду у војној принуди.

Све што је било нејасно у развоју друштава западних, парламентарних демократија (са цивилизацијским средиштем у високоразвијеним друштвима Северне Америке и Западне Европе), последњих деценија је постало кристално јасно и кроз НАТО пакт потпуно огољено.

Наиме, док је Хладни рат одржавао равнотежу страха и силе између ових држава на једној и Совјетског блока на другој страни, земље НАТО цивилизације су изгледале као бољи део света. Насупрот суровом, сивом, милитантном, тоталитарном и агресивном Варшавском пакту стајао је један цивилизовани савез (НАТО) који је био војни само у одбрамбеном смислу и који је развијао све тековине слободарских друштава: парламентарну демократију, слободу мисли и говора, светињу приватности грађана, корпус људских и грађанских права, неприкосновену баштину појединца, цивилну контролу војске, цивилно друштво отворено за све ненасилне концепте итд.

Чак и у то време, када је први део уговора о оснивању НАТО пакта (у коме пише да је то пре свега одбрамбени пакт) био светиња, цео свет је гледао како се совјетска војна сила заглибљује у авганистанској авантури налик на најобичнији империјални упад у независну државу.

Све у свему, тада су сва морална снага, друштвена ефикасност и успешни привредни развој били на страни држава окупљених у НАТО породицу. Насупрот њима, стајали су комунистички мастодонти које је време прегазило и који нису ни били свесни да их је непријатељ већ дубоко нагризао својом субверзивном офанзивом „меке моћи“, те да су

Зар и НАТО нема алтернативу?

Пише: Владан Глишић
субота, 07 март 2009 16:59

им и домаћи грађани већ одавно сањали снове западног човека. Све што је совјетски и комунистички блок имао је била гола сила, сила без икаквог моралног и цивилизацијског легитимитета, сила коју су све уметности света већ обрукале и провукле кроз блато духовитим и креативним осликавањем њеног бесмисла.

Совјетски блок је тада већ био мртав и поражен, али није било никога да то обзнани. Победници су се плашили још само једне моћи коју су Совјети имали, моћи да се уништи свет, деструктивна потенција звери на умору. Зато се није ишло у разарање већ се по стратегијама и тактикама „меке моћи“ непријатељ успављивао, омамљивао и разоружавао, тако да се систем сам од себе урушио и безболно декомпоновао.

Бахато понашање победника

И пао је Берлински зид, и Кисинџер је био затечен совјетском спремношћу да се све препусти победнику без икаквог условљавања и противуслуге. Али, Кисинџерови наследници нису имали ту врсту дипломатске и визионарске истанчаности да наслуте како ће бахато понашање победника само отворити његов будући пут у пропаст.

Нико није веровао да ће НАТО тако брзо скинути маску цивилног, легитимног, одбрамбеног савеза и показати ружно лице империјалне звери спремне да користи сав арсенал злочина и насиља какав су користили и остали тоталитарни пројекти у историји човечанства.

А то се догодило за само две деценије. Данас је НАТО показатељ правих намера глобалних господара који и даље своје ружно лице покушавају да прикрију веловима сатканим од пропаганде, од јефтиних и излизаних прича о хуманитарним интервенцијама, борби против тероризма, заштити људских права и промоцији демократије...

Ако се данас постави питање о природи НАТО пакта, може се лако наћи одговор шта је и чему служи. Пре тога било би занимљиво осликати како изгледа тај војни савез по траговима које оставља у времену.

Шта је то што данас чине државе чије војске чине НАТО пакт? Зар то нису оне државе код којих се грађани киднапују без икаквих судских поступака и права на одбрану? Зар то нису државе у којима постоје концентрациони логори са тортуром као легитимним истражним поступком? Зар то нису државе чије војске убијају цивиле широм планете и то правдају такозваном колатералном штетом? Зар то нису државе које воде агресивне освајачке ратове и окупирају суверене државе, чиме крше све одредбе међународног права и испуњавају услове за судске процесе какви су вођени у Нинбергу и Токију после Другог светског рата? Зар то нису државе чије војске изазивају еколошке катастрофе осиромашеним уранијумом и тако испуњавају услове за тужбе због извршеног геноцида? Зар њихови војници нису исти они који су извршили појединачно најсвиरेпије злочине у Ираку? Зар њихови полицајци нису извршавали егзекуције на улицама Лондона по угледу на ескадроне смрти? Зар чланице НАТО пакта нису измислиле логоре Гвантанамо и Абу Грајб? И зар њихова медијска контрола планетарних размера не подсећа на већ виђена министарства за агитпроп и јефтине облике совјетског и гебелсовог слогана да сто пута поновљена лаж на крају, у главама обичних људи, одјекује као истина?

Зашто смо поставили сва ова питања? Зашто смо истакли чињеницу колико је западна цивилизација у лику НАТО пакта, за само две деценије, девалвирала себе? Зашто смо навели баш ове елементе који су најјезивији и најружнији? Па зашто нисмо видели и оно нешто хуманитарних акција које су извели војници НАТО пакта негде по свету?

Одговор је прост: зато што се кроз ове елементе најбоље види колико је НАТО пакт нешто већ виђено, колико није ништа ново и епохално у развоју људске цивилизације. Али то већ виђено није и нормално, то већ виђено је налик на нешто најстрашније што је људска цивилизација до сада искусила. Није НАТО пакт само налик на већ пропалу и деконструисану совјетску империју, јер он, у вредносном смислу никада није ни био близак идеји социјалне једнакости и братства међу народима, којом су свој промашени пројекат покушавали да правдају комесари Црвене армије. Не, НАТО пакт има много мрачније духовно укоренење од онога што је црвена трагедија била у свету. НАТО пакт има много више сличности са нацистичким пројектом!!!

Наравно да ово изгледа као претерано поређење. Једнако је претерано било када су ретки слободоумни интелектуалци тридесетих година двадесетог века упозоравали како ће Хитлерова диктатура бити најстрашније искуство човечанства. Тада им се елита широм света смејала, а врхунски политичари слободног света су Хитлера називали мудрим државником. Тада су концентрациони логори сматрани легитимним средством за контролу политички субверзивних елемената. Тада је против црвених терориста било дозвољено свако средство, као и данас против милитантног ислама. И тада су постојали народи које је требало цивилизовати, као што и данас сва европска

Зар и НАТО нема алтернативу?

Пише: Владан Глишић
субота, 07 март 2009 16:59

политичка номенклатура сматра да Србима треба одузети сваку слободу, сваку државу и да им треба дати вековни протекторат како би прихватили вредности напредне, западноевропске цивилизације.

Када помислимо на то да је ово поређење ипак претерано, треба се сетити само тога да НАТО-демократији треба дати времена да се развије и покаже своје право лице. Треба се сетити како је та демократија изгледала до пре само двадесет година, када смо још олако веровали да је добронамерна и хумана. А на шта сада личи? И сви горе побројани елементи њених трагова у времену, имају злослутну ноту подсећања на већ виђено, већ виђено у Новом европском поретку Хитлеровог Трећег рајха. И Хитлеру је требало да се развије па да унесрећи цео свет.

Онај ко добро познаје на каквим оружјима за масовно уништење и софистицираним технологијама за убијање сада раде индустрије наоружања НАТО пакта, не би се олако насмејао на ово наизглед претерано поређење. Онај ко зна какве се облике високотехнолошке контроле кроз праћење и видео и дигитални надзор данас примењују државе НАТО пакта према својим и грађанима других држава, такође се не би олако насмејао на ово непријатно поређење. Онај ко познаје сву моралну дегенерисаност и расистичку острашћеност лидера НАТО држава, не би им олако дозволио да коцентришу у својим рукама огромну моћ какву сада имају, а какву нико у историји света до сада није имао.

Срби имају богато искуство и са једним, и са другим, и са трећим тоталитаризмом. Богато су га исписале ране на телу српског народа, и све нам је јасно. Јасно нам је да су измишљотине о злочинима на Маркалама, Рачку и геноциду у Сребреници из исте духовне и интелектуалне кухиње из које је и мит о томе како је Хитлер рат са Пољском започео због упада пољских граничара на територију Трећег рајха. Јасно нам је да је и конструкција „колатералне штете“ из исте војне доктрине која је измислила и „коначно решење“. Јасно нам је и да су исти војни стратеги који су измислили „циклон Б“, како би спречили да нацистички егзекутор види ужасне последице свог војничког деловања, измислили и бомбардовање „паметним“ пројектилима и бомбардовање цивила са великих висина.

Јасно нам је да је 24. март 1999. године био исто што и 6. април 1941. године. Да није тако, зар би наше комшије на Балкану тако радо јуриле да постану савезници НАТО пакта. Треба само да пратимо у ком правцу иду сипматике наших суседа, па да са великом сигурношћу препознамо све наше архинепријатеље. И што је још горе, не само наше архинепријатеље већ и непријатеље сваке слободе и достојанства у човечанству.

Зар и НАТО нема алтернативу?

Пише: Владан Глишић
субота, 07 март 2009 16:59

Ово сазнање је тужна и ружна истина о народима у нашем окружењу, али је потребно да је српски интелектуалци најзад отворено и храбро изнесу и обзнане свом народу и целом свету.

Срби у сенци НАТО пакта

Ни први ни последњи пут да Србе желе да цивилизују. Сада то зову транзиција, некада су звали модернизација, а много раније су говорили о потреби да се примитивни Срби цивилизују и приведу правој вери.

Никада одговор на ову интервенцију споља у српско друштво није био лак. Поготово није лак ако цивилизатор није само обичан насилник који хоће наше благо, нашу земљу, нашу чељад, већ жели и наше душе, жели да престанемо да мислимо српски и да почнемо да сањамо њихове снове.

Имали смо много успешних одговора и нису сви били црно-бели, нису сви били војнички, неки су били и трговачки и дипломатски и вазални, али увек зачињени и хајдучијом као видом отпора. Најбитнији одговори су били духовни, светосавски јер су они били мера свих ствари. Светосавски одговори су били показатељ када је имало смисла бити трговац, дипломата па и вазал, а када се морало у шуму, у хајдучију, у Марићевића јаруге, када се морало ратовати до истребљења потурица.

Нема готових одговора ако си одговоран за цео народ, ако си свестан тешког бремена те одговорности. Зато данас нико српским властодршцима не може олако замерити вазални однос према НАТО пакту.

Али им може замерити нешто друго. Може им замерити то што се труде да НАТО пакт прикажу као пријатеља, као партнера према коме не треба имати подозрења.

Између две крајности - оружане побуне у којој устаници оружјем у рукама ометају НАТО пакт тако што припуцавају на његове војнике, војне и политичке службенике као легитимне мете у борби за слободу, и потпуног предавања у коме сами себе окупирамо

за рачун НАТО пакта и сами своје слободаре испоручујемо НАТО егзекуторима, постоји и широк простор деловања који не жртвује ни народ, ни слободу, ни тело, ни душу. Ако данашњи властодршци у Србији тај простор не познају, нека изучавају Св. Деспота Стефана Лазаревића и његову величанствену борбу да, као троструки вазал, оснажи земљу и сачува светосавски корен српског народа у исто време када је Србија била и привредно најснажнија држава Балкана и Европе.

Али, услов свих услова да би се уопште могло промишљати аутентична и суверена српска политика у условима опште несuverености и неаутентичности, јесте да се лажи разобличе, да се у душама и главама нашег народа разјасни да нам НАТО пакт и све политичке форме његовог постојања у нашој земљи нису пријатељи. Обавеза свих слободоумних људи, не само Срба, јесте да отворено демистификују хуманистичке лажи о НАТО пакту и да свима обзана његов тоталитарни карактер. Вермахт је изводио неке хуманитарне акције, али га то не оправдава за геноцид који је извршио. Зато ни НАТО нема оправдања. Једног дана, када НАТО насилници буду само ружна страна у светској историји, наши потомци ће се чудом чудити како су уопште постојали људи који су могли да тврде како је то усређитељ народа и човечанства. Наши потомци и потомци слободног човечанстава (ако га буде) биће зачуђени како су њихови преци уопште могли да не виде ту моралну наказност НАТО поретка, како су уопште нормални људи могли да верују у те лажи. Једнако као што су данас млади Немци зачуђени како су њихови преци могли да верују Хитлеру.

Али, још је једно је питање на које српска квазиелита мора да да одговор. (Она квазиелита која тако радо воли да се кити традицијама српског отпора нацистичком окупатору). Питање гласи: ако је данас бесмислено да се супротстављамо НАТО пакту без обзира што је он морална наказа и империјално зло, зашто је онда имало смисла да се супротстављамо нацистичком злу? Зар је онда икада имало смисла борити се за слободу? Ако је њихов одговор «није», онда ни данас нема смисла. Али онда нема смисла ништа што је човечанство створило, нема смисла слобода, нема смисла част, нема смисла уметност, нема смисла љубав...нема смисла ни живот....

Дакле, НАТО или слобода, НАТО или живот, НАТО или љубав...

Одлучите сами.

(Аутор је члан редакције часописа "Двери српске")